

A Magyar Köztársaság nevében!

A Fővárosi Bíróság a dr. Zeke László (4024 Debrecen, Liszt Ferenc utca 4.) ügyvéd által képviselt ... felperesnek a dr. Radics Balázs ügyintéző által képviselt **Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal** (1117 Budapest, Budafoki út 60.) alperes ellen, menekültügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indított perében meghozta a következő

í t é l e t e t:

A bíróság az alperes 2010. január 15. napján kelt 106-2-1542/2010-M számú határozatát megváltoztatva a felperest oltalmazottként elismeri.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül térítsen meg a felperesnek 18 750 (Tizennyolcezer-hétszázötven) Ft perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye jogorvoslatnak.

I n d o k o l á s

Az afgán állampolgárságú, hazara törzsi származású felperes 2009. október 7. napján előállítását követően nyújtott be menedékkérelmet Magyarországon. Meghallgatásain előadta, hogy 1998-ban, nyolcéves korában hagyta el hazáját, és vérbosszú miatt fél oda visszatérni. 1998 nyarán földvita miatt verekedés tört ki az apja és a nagybátyja között, melyben az apja megölte a nagybátyja fiát. Családja ezért még aznap Pakisztánba menekült, az apját azonban útközben megölték a tálibok. Édesanyja Pakisztánban vesztette életét gyermekszülés közben. Egy évig tartózkodott Pakisztánban, majd tíz évig Iránban élt. 2009 júliusában indult útnak Magyarországra azért, hogy menedéket kérjen. Fenyegetés ugyan nem érte, de nem mer visszatérni Afganisztánba, mert attól fél, hogy nagybátyja megöli.

Az alperes 2010. január 15. napján kelt 106-2-1542/11/2010-M számú határozatával a felperes elismerés iránti kérelmét mind a menekültkénti, mind az oltalmazottkénti elismerés tekintetében elutasította, azonban megállapította, hogy a visszaküldés tilalma fennáll.

Indokolásában kifejtette, hogy a felperes nem Genfi Egyezmény szerinti okon alapuló üldöztetésre hivatkozott és nem valószínűsített súlyos sérelmet. Hazája elhagyásáig háborítatlanul élhetett Afganisztánban, és nem tartozik egyetlen olyan csoporthoz sem, amely fokozottan ki lenne téve az Afganisztánban dúló fegyveres konfliktusból fakadó atrocitásoknak. A visszaküldési tilalom megállapítását az indokolta, hogy korábbi lakóhelye, Ghazni tartomány nem biztonságos, Afganisztán más részére pedig családi kapcsolatok hiánya miatt nem térhet vissza.

A döntés alapja a menedékjogról szóló 2007. évi LXXXIX. törvény (a továbbiakban: Met.) 6. § (1) bekezdése, 7. § (1) bekezdése, 12. § (1) bekezdése, 13. § (1) bekezdése, 61. §-a és 45. § (1) bekezdése.

A felperes keresetében elsődlegesen az alperes határozatának megváltoztatásával menekültkénti, másodlagosan pedig oltalmazottkénti elismerését kérte. Perköltségre igényt tartott.

Menekültkénti elismerésre irányuló igényét arra alapozta, hogy hazájában vérbosszú fenyegeti, ami meghatározott társadalmi csoporthoz tartozás miatti üldöztetésnek minősül, mely ellen a származási országa nem tud védelmet nyújtani.

Előadta, hogy azért fél a nagybátyja általi vérbosszútól, mert Ghazniban szokás a vérbosszú, így nem lehet kizárni, hogy az ott élő hazarák körében is az. Ugyanannyi esély van arra, hogy hazatérése esetén rátalálnak és végrehajtják rajta a vérbosszút, mint arra, hogy ez nem történik meg.

Az oltalmazottkénti elismerés iránti igénye indokaként pedig arra hivatkozott, hogy korábbi lakóhelyén, Ghazni tartományban a Met. 61. § c) pontja szerinti fegyveres konfliktus van, Ghazni az egyik legveszélyesebb hely Afganisztánban. Egyéb biztonságos helyre való visszatérését pedig családi kapcsolatainak hiánya akadályozza. Álláspontja szerint továbbá a Met. 61. § b) pontja alapján is megalapozott az oltalmazottkénti elismerése, mert ennek feltételei megegyeznek az alperes által is megállapított visszaküldési tilalom feltételeivel, és személyével szemben nem áll fenn oltalmazottkénti elismerést kizáró ok.

Az alperes ellenkérelme szerint a kereset elutasítását kérte.

Álláspontja szerint a felperes menekültkénti elismerésére azért nincs lehetőség, mert nem valószínűsítette, hogy vérbosszúval fenyegetett család tagja lenne. A vérbosszú Afganisztánban a pastuk erkölcsi kódexéből, a Pashtunwali-ból eredő pastun hagyomány, országinformáció nem támasztja alá, hogy a pastukkal ellenséges viszonyban álló hazarák körében is gyakorlat lenne. Abból, hogy Ghazniban létezik a vérbosszú intézménye, nem vonható le az a következtetés, hogy azt az ott élő hazarák is alkalmazzák, hiszen Ghazni többségében pastu lakosságú. A felperes nem valószínűsítette, hogy valóban kitört a vérbosszú, hiszen családjával még a gyilkosság napján elindult Pakisztánba. Faluja elhagyása óta nem történt vele semmi, nagybátyjának családja nem kereste, pusztán feltételezésekkel él e körben. Azt sem valószínűsítette, hogy a vérbosszú nem rendeződött a közösség döntése alapján, vagy hogy egyáltalán él-e még vérbosszúval elkötelezett családtag, illetve hogy rá is vonatkozna vérbosszú tekintve, hogy az arra okot adó eseménykor még csak nyolcéves volt.

Oltalmazottkénti elismerés az alperes álláspontja szerint azért nem jár a felperesnek, mert bár Ghazniban a biztonsági helyzet valóban romlott, a felperes járásában jobb a helyzet, és a tartományt érintő biztonsági incidensek többsége célzott, vagyis vannak bár civil áldozatok, nincs olyan megkülönböztetés nélküli erőszak, ami súlyosan fenyegetné az ott tartózkodó polgári személyek életét vagy testi épségét. A felperes korábbi lakóhelyén tehát nem olyan aggasztó a biztonsági helyzet, hogy az oltalmazottkénti elismerést indokolna. Pusztán az általános helyzet alapján nem jár oltalmazottkénti elismerés, a bizonytalan helyzetre tekintettel humanitárius szempontok alapján állapított meg visszaküldési tilalmat a felperes személyére vonatkozóan.

A másodlagos kereseti kérelem megalapozott.

A Met. 7. § (1) bekezdése értelmében a menekültügyi hatóság - a 8. § (1) bekezdésben foglalt kivétellel - menekültként ismeri el azt a külföldit, aki igazolja vagy valószínűsíti, hogy rá nézve a Genfi Egyezmény 1. cikkével összhangban a 6. § (1) bekezdésben foglalt feltételek fennállnak.

A Met. 6. § (1) bekezdése alapján a Magyar Köztársaság menekültként ismeri el azt a külföldit, aki faji, illetve vallási okok, nemzeti hovatartozása, meghatározott társadalmi csoporthoz tartozása, politikai meggyőződése miatti üldöztetése vagy az üldözéstől való megalapozott félelme miatt származási országán kívül tartózkodik, és nem tudja, vagy az üldözéstől való félelmében nem kívánja a származási országa védelmét igénybe venni.

A fentiek szerint menekültkénti elismerést alapoz meg a meghatározott társadalmi csoporthoz tartozáson alapuló üldöztetéstől való megalapozott félelem valószínűsítése. Az alperes tévesen állapította meg határozatában, hogy a vérbosszú ne minősülne Genfi Egyezmény szerinti üldöztetésnek. A per folyamán maga is visszavonta ezen álláspontját az ENSZ Menekültügyi Főbiztossága által 2006. március 17-én kibocsátott vérbosszú-iránymutatásra és 2010. december 17-én kibocsátott Afganisztán iránymutatásra figyelemmel.

Erre tekintettel az alperes tévesen mellőzte határozatában a felperes menekülési történetének értékelését a menekültkénti elismerés feltételeinek való megfelelés vonatkozásában.

E hiba azonban nem volt kihatással az ügy érdemére, mert megalapozott az alperes azon álláspontja, hogy a felperes vérbosszún alapuló üldöztetéstől való félelme nem valószínűsített. Az ENSZ Menekültügyi Főbiztosságának 2006. március 17. napján kibocsátott vérbosszú-iránymutatása felsorolja, hogy milyen szempontok mentén kell vizsgálni a vérbosszúra alapított menedékkérelmeket. Egyebek mellett tehát vizsgálni kell a vérbosszú alapját képező történetet, az ellenséges család vérbosszú végrehajtására vonatkozó elkötelezettségét, az utolsó gyilkosság óta eltelt időt, azt, hogy az ellenséges családnak milyen lehetőségei vannak a származási országon belül a kérelmező felkutatására, azt, hogy a kérelmező egyáltalán célpontja-e a hivatkozott vérbosszúnak, valamint annak lehetőségét, hogy rendezhető-e alternatív módon a bosszú.

Mindezen szempontok figyelembevételével a bíróság megállapította, hogy a felperes vérbosszútól való félelmének megalapozottsága nem valószínű, mert a hazarák körében feltehetően nem gyakorlat az ellenséges pastu erkölcsrenden alapuló vérbosszú intézménye. A felperes maga sem tudott beszámolni kialakult vérbosszúról, hiszen családjával együtt a hivatkozott esemény után azonnal elhagyta az országot. Azóta 13 év telt el úgy, hogy a felperes semmi hírt nem kapott egy esetleges vérbosszúról, még azt sem tudja, él-e Afganisztánban vérbosszúban elkötelezett családtag. A vérbosszútól való félelmét csak arra alapozza, hogy a vérbosszú hagyomány Ghazniban. Figyelmen kívül hagyja azonban, hogy egyáltalán nem találni országinformációs utalást hazarák körében alkalmazott vérbosszúról, ami azért sem valószínű, mert ez egy pastu tradíció, amit feltételezhetően más törzsek körül csak a pastukkal szimpatizálók alkalmaznak, a pastuk ellenségeinek számító hazarák azonban nem. A felperesnek sem volt személyes tapasztalata vagy akárcsak híre hazarák körében alkalmazott vérbosszúról.

A bíróság tehát megállapította, hogy a felperes megalapozatlanul fél vérbosszútól, menekültkénti oltalmazott iránti igénye tehát alaptalan.

A Met. 13. § (1) bekezdése szerint a menekültügyi hatóság - a 15. §-ban foglalt kivétellel - oltalmazottként ismeri el azt a külföldit, aki igazolja vagy valószínűsíti, hogy rá nézve a 12. § (1) bekezdésben foglalt feltételek fennállnak.

A Met. 12. § (1) bekezdése értelmében a Magyar Köztársaság oltalmazottként kiegészítő védelemben részesíti azt a külföldit, aki nem felel meg a menekültkénti elismerés feltételeinek, de fennáll annak a veszélye, hogy származási országába történő visszatérése esetén őt súlyos sérelem érné, és nem tudja, vagy az e veszélytől való félelmében nem kívánja a származási országa védelmét igénybe venni.

A Met. 61. § szerint az elismerés feltételeinek vizsgálata során súlyos sérelemnek tekintendő

- a) a halálbüntetéssel fenyegetés;
- b) a kínzás, kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmód vagy büntetés alkalmazása;
- c) a polgári személy életének vagy testi épségének súlyos fenyegetettsége, amely nemzetközi vagy belső fegyveres konfliktus során alkalmazott megkülönböztetés nélküli erőszak következménye.

A felperes az oltalmazottkénti elismerés alapjául szolgáló törvényi tényállások közül a b) és a c) pontban foglaltakra hivatkozott.

A bíróság megállapította, hogy ezek közül a felperes származási helye, Ghazni tartomány vonatkozásában a c) pont áll fenn, ott ugyanis olyan fegyveres konfliktus dűl, melynek során

alkalmazott megkülönböztetés nélküli erőszak elég nagyfokú ahhoz, hogy ténylegesen fenyegetse a felperes életét vagy testi épségét.

Az alperes által a perben becsatolt országinformációk is arról számolnak be, hogy a tartomány biztonsági helyzete folyamatosan romlik, egyes részein egyértelműen fegyveres konfliktus dúl. A hazarák lakta járások kevésbé vannak érintve a konfliktusban, azonban a felperes lakóhelye, Jaghuri járás vonatkozásában is a helyzet romlásáról számoltak be 2011. folyamán. A konfliktust az ellenzéki erők, tálibok általi rajtaütések, lesből indított támadások, rablások és emberrablások, célzott gyilkosságok és öngyilkos merényletek jellemzik, melyek civil áldozatokat is szednek. A biztonsági helyzet Ghazni egész területén folyamatosan változik, jónak semmiképpen sem mondható. Megalapozatlan tehát az alperes azon feltételezése, hogy ott a polgári személyek nincsenek jelentős veszélyben, mert nincs megkülönböztetés nélküli erőszak. A bíróság a rendelkezésre álló országinformációk alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felperes származási helye megfelel a Met. 61. § c) pontjában foglaltaknak.

Erre tekintettel a bíróság megvizsgálta a Met. 63. § (1) és (2) bekezdése szerinti belső védelmi alternatívák rendelkezésre állását a felperes esetében. Megállapította, hogy az (1) bekezdés szerinti állami védelem eleve nem értelmezhető a konfliktus jellegére tekintettel, a (2) bekezdés szerinti belső menekülési alternatíva pedig az alperes határozatában foglaltak szerint sem áll fenn, hiszen Afganisztán más, biztonságos részén a felperes nem rendelkezik letelepedését segítő és túlélését biztosító családi kapcsolatokkal, így személyével szemben nem ésszerű elvárás az oda való visszatérés.

A bíróság megállapította továbbá, hogy a Met. 61. § b) pontján alapuló oltalmazottkénti elismerés feltételeinek való megfelelést maga az alperes is elismerte a Met. 45. § (1) bekezdése szerinti visszaküldési tilalom megállapításával, határozatának indokolásából ugyanis nem az derül ki, hogy feltételek hiányában, méltányosságból állapította volna meg a tilalmat, hanem az, hogy Ghaznit nem tekintette biztonságosnak, ami az embertelen bánásmód oltalmazottkénti elismerést is megalapozó kategóriájának is megfeleltethető.

Mindezek alapján a bíróság megállapította, hogy a felperes oltalmazottkénti elismerésre jogosult. Mivel a Met. 15. §-a szerinti kizáró ok vele szemben nem áll fenn, a bíróság a Met. 68. § (6) bekezdése alapján akként változtatta meg az alperes határozatát, hogy oltalmazottként ismerte el a felperest.

A pervesztes alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében köteles megtéríteni a felperesnek az ügyvédi képviselőt folytán felmerült, 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján, 25%-os áfa tartalommal számított perköltséget.

A menekültügyi per a Met. 34. §-a értelmében tárgyi költségmentes, így illetékviselésről nem kellett rendelkezni.

Az ítélet elleni jogorvoslat lehetőségét a Met. 68. § (5) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2011. április 22. napján

Dr. Dudás Dóra Virág s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: